

[Erik Eriksen.]

Det udenrigspolitiske afsnit i den højtærede statsministers tale forstår jeg således, at hovedlinien i vor udenrigspolitik ligger fast, at herom kan der ikke opstå nogen diskussion. Det er klart, at en nærmere udformning fremover må afhænge af udviklingen. Der kan komme mange ting, vi må tage stilling til. Endnu har vi ikke klarhed over, hvad der sker med Tyskland. Vi ved heller ikke, hvad eventuelle stormagtsforhandlinger kan føre til, og hvilke problemer de rejser for os.

Regeringens udtalelse gentager iøvrigt, hvad statsministeren tidligere har sagt om stationeringen. Med den rolle, denne udtalelse af statsministeren har spillet ikke blot under, men før valgkampen, og den rolle, den i det hele taget har spillet i den udenrigspolitiske debat, kan det ikke undre, at den måtte gentages her i tinget på åbningsdagen. Det var simpelthen nødvendigt. Vi andre har kommenteret den, og der er for mig ingen grund til at komme med gentagelser. Jeg forstår af den højtærede statsministers udtalelse ved mødets begyndelse, at de 18 måneders tjenestetid behøver jeg ikke at beskæftige mig med. Jeg finder grund til at komplimentere for den hurtige undersøgelse af problemet. Jeg opfatter det i virkeligheden sådan, at dette er ikke så ganske lidt af en undskyldning til den tidligere og meget stærkt kritiserede forsvarsminister, måske også en lille venlig hilsen. Hvad ved jeg?

Iøvrigt vil forholdet være det, at regeringen på udenrigs- og forsvarspolitikens område i det hele taget skal hente sin tilslutning hos de tidligere regeringspartier. Sådan skifter rollerne, og jeg skulle tage meget fejl, om ikke de højtærede ministre vil komme til at opleve øjeblikke, hvor de kommer til at erkende, at det kan være ulige lettere at sidde på de menige medlemmers pladser i salen end at sidde der, hvor de højtærede ministre i øjeblikket sidder.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kallundborg) stillede mig et spørgsmål, som jeg

før glemte at svare på, om min stilling til aflevering af islandske håndskrifter. Det ærede medlem spurgte, om min stilling her til var ændret siden sidste vinter. Jeg kan svare det ærede medlem, at naturligvis står jeg ganske på samme linie, som da vi i sin tid drøftede disse forhold. Det er jo ikke en partisag, det her drejer sig om. Det er en national sag, hvor hver enkelt naturligvis må stå frit.

Ligesom den høje regering beklager jeg, at de dansksindede sydslesvigere ved de nyligt afholdte valg til den vesttyske forbunds dag ikke opnåede parlamentarisk repræsentation. Som jeg tidligere har givet udtryk for, står de dansksindede sydslesvigere nu i en situation, hvor de har dobbelt brug for al den støtte, vi kan yde dem. Det tyske mindretal i Nordslesvig har nu sin egen repræsentant her i salen, skønt dette mindretal repræsenterer langt færre end de dansksindede i Sydslesvig. Jeg er tilfreds med, som jeg også sagde det valgnatten, at det tyske mindretal er blevet repræsenteret her, men når talen er om vore venner i Sydslesvig, er problemet nu, hvorledes man kan sikre det betydelige danske mindretal i Sydslesvig adgang til at blive hørt i forbunds dagen — den kontakt, der er så betydningsfuld, at vi herfra må håbe, den kan komme i stand.

Der kunne naturligvis være en hel del andre punkter af programtalen at tage op. Til det, den højtærede statsminister har sagt om de nordiske spørgsmål, om Færøerne og Grønland, behøver jeg ikke at knytte nogle kommentarer, der er jeg ganske enig med den højtærede statsminister. Der kunne imidlertid derudover være andre ting at tage op, men det skal jeg undlade at gøre, vi møder dem jo i løbet af vinteren.

Jeg skal da slutte med at tilsige regeringen et sagligt og loyalt medarbejderskab her i salen. Vi vil fra sag til sag tage stilling til dens politik, men meget afhænger af regeringen selv, og den høje regering ved udmærket, hvor venstre og den øvrige opposition er at finde. Her henviser vi til de sidste 3 års resultater, og vi henviser til den vej,